

Befogadná-e Gyurcsányt a „Nyugat”

2011 november 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Nyugatos polgári demokráciát kívánunk” – ezekkel a szavakkal kezd?dik a Demokratikus Koalíció nev? új Gyurcsány-párt kiáltványa. A „nyugatos” szó el?kel? helyzete jelzi, milyen fontosnak tartja azt az alakulat saját maga meghatározásakor – ezt er?síti, hogy a következ? pontban rögtön ott áll a „keletes” fideszi út elutasítása.

Mivel a magyar társadalom jelent?s része továbbra is valamiféle Kánaánnak hiszi a „Nyugatot”, ez marketingszempontból elég jó húzás. A „nyugatos” jelz?t azóta átvette a média és a közbeszéd is – legtöbbször idéz?jel és fenntartások nélkül.

Az azonban, hogy mit szólnának egy Gyurcsány-féle alakhoz a valódi nyugati liberálisok, akikhez magát hasonlítani igyekszik, már teljesen más kérdés. Gyurcsány majdnem mindent megtestesít, ami ellen a jó érzés? amerikai liberálisok vehemensebb része mostanában az ország nagyobb városaiban az utcára vonul. Bár az okokat hosszan lehetne sorolni, leginkább árulkodó a bankokkal szemben tanúsított magatartása.

Mint ismert, az MSZP és Gyurcsány Ferenc folyamatosan kritizálta a nagyvállalatokat és a bankokat szabályozni és adóztatni igyekv? Orbán-kormány tevékenységét. Ezzel szemben az Egyesült Államokban a baloldaliak egyik legf?bb vágya, hogy valaki megregulázza a válságot okozó pénzintézeteket, és aztán megfizettesse velük az általuk okozott károkat. „Egyetlen amerikai állampolgárt se tartsanak túszul a pénzintézetek” – jelentette ki a frissen megválasztott Barack Obama. „Nem fogok egymillió adósrabszolga országában élni” – ezek már Orbán Viktor szavai. Míg az Egyesült Államokban továbbra is csak álom a valódi változást jelent? szabályozás, hazánkban már törvények születnek err?l.

Vajon hogyan fogadnák Gyurcsányt, a bankok védelmez?jét a Wall Streetet elfoglaló „nyugatos” liberálisok? Az egykori szocialista politikus amerikai megfelel?jét nem találnánk meg a banki negyedben sátorozók, de még az ?ket meglátogató harcosabb kongresszusi tagok közt sem. Éppen ellenkez?leg: ? lenne Joe Lieberman szenátor, aki bár küls?re liberális elveket vall, mindig tudta, merr?l fúj a szél, és ennek megfelel?en forgatta köpönyegét – ha kellett, támogatta az iraki háborút vagy a melegeket kirekeszt? „ne szólj szám”-törvényt. ? lenne Rick Perry kormányzó, aki szilárd konzervatív felfogását bármikor hajlandó feladni, ha elég magas a tét („Engem ötezer dollárért nem lehet megvenni” – mondta felháborodva az egyik tévévita során).

A legkellemesebb azonban mégis William J. Jeffersonként elképzelni ?t, aki a „h?t?s képvisel?” néven lett híres: fagyasztójában tartotta ugyanis hivatali visszaélés segítségével összeszedett dollárjait (láthatóan nem értesült a sokkal praktikusabb magyar vívmányról, a nokiás dobozról). Természetesen pere kezdetekor Jefferson is ellenfeleire hárította a felel?sséget, bár arra nem vetemedett, hogy pártossággal gyanúsítsa az ügyészséget – ez ugyanis nyugaton nem vet kifejezetten jó fényt még egy bukott politikusra sem. Végül tizenhárom évi börtönre ítélték.

A három igen különböz? politikusban egy dolog a közös: a baloldali felfogás szerint mindannyian a plutokráciához, a „fels? egy százalékhoz” tartoznak – vagy mint a korrupt rendszer milliárdos haszonélvez?i, vagy azok kiszolgálói, szemben a „kilencvenkilenc százalékkal”, mely egyszerre „minden és semmi”, és most igazságosabb országot követel magának – olyan lépésekre vágyva, melyeket a Fidesz-kormány régen megtett.

Nem nehéz meglátni, melyik csoporthoz kötnék az Apró-klánba beházasodó egykori KISZ-titkárt, aki trükkök százai segítségével irányította a rábízott országot, és ma sem habozik, ha a nemzetközi nagyt?ke védencéül kell szeg?dnie. Gyurcsány tehát éppen a gátlástalan, a siker érdekében bármit bevetni hajlandó törtet? példája – e miatt a típus miatt veszítik el hitelüket a nyugati liberális demokráciák politikusai, emiatt vonulnak az utcára az emberek, jobb- és baloldalon egyaránt. „Nyugatossága” nem más, mint a reklámok világából ismert arculatváltás klasszikus példája: a tartalom nem változik, csak az áru kap új csomagolást. Egyetlen jó érzés? liberális se higgye tehát azt, hogy a bukott kormányf? pártja neki való: az általa példaként állított Nyugaton senki nem esne ebbe a hibába.

Kovács N. László, mno.hu

Ajánló